

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

G40.24(063)

Szerző

Cím Tüzijáték.

Hely

Idő

1902

Személy

Helyszám

Esti újság.

Bp.

1902 1x/29

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Tüzijáték.

Ugye-bár láttatok a Gellért-hegyen a citadellát bibor-fényben égni. Halottátok a mozsarak ártatlan ágyuzását. Néztétek a füstfelhőket gyönyörködtetek a tüzesőben, a melyet a rakéták hullattak az égből a Duna fölött. És szép volt sötétlő folyónk világító két partja, a lampionok ezreinek díszében, lobogó gázlángok tükröző fényében. A hajóról a zene hangjai hullámzottak a levegőben és százezer ember gyönyörködött a káprázatos ünnepségben.

A citadellának másik oldala fekete árnyékban rejtőzött. Hasonló ehhez az az árnyék, a melyet a kritikusok fekete betűikkel vetnek a papirosra, a mikor az idegen vendéglősök tiszteletére adott ünnepségeket irigy gáncscsal illetik. Azt mondják, hogy minek csapott a főváros és a kormány ekkora hűhót közönséges polgároknak, a kik között nincsen se fenséges ur, se excellenciás, de még világhírű művész se, a kiknek kocsija elől kiszokták fogni a lovakat az urfiak, a kit fáklászenével tisztelnek meg a diákok, koszorut adnak a kaszinók és gyémántokat a bankárok. Ezek között a vendéglősök között

pedig alighanem voltak olyanok is, a kik gyerekkorukban tányérhordozó pincérek voltak s a vendégek kiszolgálásában nőttek meg gazdag szállótulajdonosokká. A mi demokratáink olyan arisztokraták, hogy szívesen megütköznek azon, ha érdemes polgári emberek kiválóbb kitüntetésben részesülnek.

No, de mindegy, az idegenből jött urak jól mulattak, a magyar vendégszeretettel meg voltak elégedve s a budapesti közönség is szívesen látta és érdeklődéssel kíséerte őket nyomon. Az utolsó est örömeiből rész jutott mindenkinek; a Széll-minisztérium se szenvedett csorbát azzal, hogy hivatalosan megjelent a külföldi vendéglősök ünnepségén, sem a fővárosi hatóság nem vallotta kárát, hogy a polgármester urak nyájas szóval köszöntötték az idegeneket. A kritikusok utólagos kötődése tehát nem ártott az ünnepnek és szerencsére elutazott vendégeink nem olvassák gúnyos megjegyzéseiket.

De mi pár szóval felelünk nekik. 'Azt a kifogást teszik, hogy a kik Budapest idegenforgalmát óhajtják, hiszik-e, hogy a külföldi vendéglősök legfőbb gondja lesz saját vendégeiket elküldeni, hogy jöjjenek Budapestre, mert itt jobban lehet enni és inni s ingyen mérlik a bort a pecsenyéhez. Hát bizony, ezt nem fogják tenni, se a svéd, se az olasz szállások, de még a bécsiek

sem, s a magyar szállások sem adnak ingyen kosztot minden idegen vendégnek. Egyáltalán nagy idegenforgalom csak olyan városokban van, a hol nagy a kereskedés; ha ez Budapesten virágoznék, majd fölkeresnének bennünket, a kiknek itt dolguk és keresetük volna. Azután a látványosság is vonzza az idegeneket, de a svájci hegyeket s a nizzai tengert sem tudjuk idevarázsolni, sem a Szent István-tornyát, vagy a Szent Péter templomát. Hanem a mink van, azt megismeretni és jobban értékesíteni törekedjünk. Erre pedig jó alkalom volt, hogy meglátogattak a vendéglősök, a kik legtöbbit érintkeznek az utasokkal.

De van még egy szempont, a melyet a kritikusok figyelmébe ajánlunk. Nincs nekünk elég ellenségünk a világon? Nem eleget szidják a magyart a bécsi lapok s a Korn és Cramer fajtájú levelezők? Valóban, nagyon is sok a rosszakarónk és kevés a jóbarátunk. Az osztrákok önzésből szidnak bennünket, a nemzetiségek gyűlölködésből s a folytonos rágalmazás következtében elvesztettük a külföld rokonérzését. Ez

pedig fontos, nemcsak az idegenforgalomra, hanem a politikára is.

Ha már most tisztességes külföldiek fölkeresnek bennünket, olyanok, a kik sokat érintkeznek másokkal, látogatásukkal megtisztelni akarnak, mi lehet a mi föladatunk? Elég-e, ha száraz udvariassággal fogadjuk őket és bucsuzunk tőlük s ők csalódottan és neheztelve térnek haza Magyarországból, a hol a mese szerint a civilizáció végződik s a barbárság kezdődik? Vagy pedig sokkal inkább érdekünkben áll-e, hogy barátokat szerezzünk, a kik ellenségeinknek megmondják, hogy a külföldön terjesztett rossz hírünk rágalom, mert ők saját tapasztalásból bizonyíthatják, hogy a magyar nemzet művelt, illedelmes és kedves — az idegenek iránt is? Mindenesetre az utóbbi van érdekünkben.

Főváros, kormány és közönség így fogják föl a vendéglősök jövetelét s ezért iparkodnak fényesen megfelelni házigazdai kötelességüknek. Egy kis káprázat és szép tüzijáték volt az egész vendéglátás, a melyért meg kell dicsérnünk a rendezőket.